СЛАВЯНИНЪ

ГОДИНА IV. Русчукъ 8 Юний 1883. БРОЙ 94

Излиза два пъти въ седмицата всѣка:
Срѣда и Съббота.
Цѣна:
За година. . . 5 ср. рубли зови.
За шесть месяци 3 ср. рубли „

Сичко, което са отнася до вѣстника, надписва са направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.
Неплатени писма не са приематъ.
Ржкописи назадъ се невръщатъ.

За Обявления се заплаща:
За всѣки редъ при пръвъ пжть 20 стот.
За „ „ „ вторий пжть 10 „

ОТЪ РЕДАКЦИЯТА.

Още 6 броя и „Славянинъ“ свършва и четвъртата си годишнина. Желающитѣ да получавжтъ вѣстникътъ ни и за напрѣдъ, умоляватъ се да явжтъ адресътъ си точно и ясно въ редакцията като внесжтъ и опредѣлената му цѣна.

„Славянинъ“ за идущата година ще излиза на по-голѣмъ форматъ пакъ два пжти въ седмицата, всѣка: срѣда и сжбота.

Цѣна: за година 18 лева, — за половинъ година 10 лева, — за три месяци 6 лева (сребърни).

Умоляватъ са приятелитѣ на нашата бедна журналистика, да се потрудижтъ за распространението на „Славянинъ“, като поканжтъ своитѣ лични приятели, да се запишжтъ за абонати на вѣстника ни, отъ което единственно зависи съществованието му.

Руссе 7 юний 1883.

Отъ първия день на освобождението ни, сички обърнахме погледитѣ си къмъ съдебнитѣ си учреждения, именно къмъ сждилищата, като най-важни учреждения, въ които народа ежедневно търси, не само помощь и защита, нъ и справедливо рѣшение на своитѣ заявления; за съдилищата се говори и писа доста напространно, за тѣхнитѣ закони и устройство се дадохж разни мнѣния, за тѣхъ се потрошихж и доста голѣми сумми, нъ отъ сичко това, въ растояние на петь години, не може да се постигне желаемия резултатъ. Сичката вина множина отдадохж на нѣманието лица, приготвени, да занематъ по-високитѣ постове по сждилищата, да ги уреджтъ и поставятъ на оная степень, на която трѣбва да бъджтъ поставени, за да се получи отъ тѣхъ ожидаемата полза за народа. Че нѣмахме отъ зачало достатъчно лица приготовени, да занемжтъ длъжности по съдебната часть, това ние не отказваме, но че днесь имаме доволно приготовени сждии, които би испълнили точно тия длъжности и въ това сме напълно увѣрени, но за жалъ какво виждаме? Ония, които свършихж юридически факултети по Европа и се завърнахж съ добри атестати въ отечеството си, както и множина които сж прослужили по нѣколко години изъ сждилищата, стоятъ отъ на вънъ и се занимаватъ съ адвокатство, като се извиняватъ и оплакватъ че не са поканвали на служба, че не имъ са давало съотвѣтственно на достойнството имъ мѣсто, ами се понижавали, като имъ са предлагали мѣста много долни! Отъ друга старна. още се разнасятъ гласове че нѣмаме достатъчно приготовени лица за сждии! . . . Не знаемъ кого да обвинимъ: да ли Министерството на Правосждието или самитѣ тия Г-да, които сж повикани да послужжтъ на отечеството съ своитѣ способности, а се отказватъ и не искатъ да приематъ предлагаемитѣ имъ постове? . . . Въ това отношение имало би много да се говори. Извѣстно е че въ насъ прѣзъ послѣднята година свършихж и се завърнахж доста юристи, които се оплакватъ, че не имъ са давали съотвѣтствующитѣ длъжности, отъ друга старна виждаме че множина отъ тѣхъ поканени да приематъ длъжность се отказватъ! Въ такъвъ случай кой е виноватъ? Защо си дава оставката Г. Д-ръ Вачовъ отъ членството при Руссенската Апелляция, защо г. Хр. Баларевъ не иска да приеме предсѣдателството на Софийската Апелляция, защо отказва г. Оропаковъ предложенното му прѣдсѣдателство на Варненското сждилище, защо Г. Г. Паничерски, Тр. Пановъ, Т. Кърджиевъ, и др. и др. не приематъ служби, защо г. г. Д-ръ Геровъ, Д-ръ Помяновъ и др. стоятъ безъ длъжность? . . . . Сички искаме да имаме добрѣ уредени сждилища, а неприемаме да ги уредимъ съ участието си въ тѣхъ. Каквито и да сж извиненията на помянжтитѣ Г-да, въ настояще врѣме тѣ не могжтъ да бъджтъ извинителни, защото въ насъ днесь се изисква и отстжчивость и патриотизамъ; да искаме сичко да бжде съвършенно, това е невъзможно; нека съ личното си участие въ сждилищата напитѣ по-способни лица, заличжтъ недостаткитѣ и поправятъ погрѣшкитѣ: ако ли напротивъ напитѣ юристи и др. по-практични мъжие, претендиратъ за по-високи постове, то тогась значи, че тѣ приематъ да служжтъ за имѣто на чинътъ, а не на отечеството; въ такъвъ случай престава разговоръ за желанието да имаме добрѣ уредени съдилища. Виждаме че има множина които не сж сполучливо назначени, че не сж приготвени и неотговарятъ на назначението си, нъ по причина на тѣхъ, способнитѣ да си даватъ оставкитѣ и да не приематъ служби, защото колегитѣ имъ неумеяли да напишжтъ едно рѣшение, съ това на да ли ще са постигне желаемата цѣль. Наистина голѣма длъжность има министерството, да внимава какви лица назначава по съдебната часть, нъ назначенитѣ извѣстно е отъ кого и за какво сж назначени. Партизанството друго не можеше да роди, освѣнъ глупави и отмжстителни сждии, да сжджтъ и осжждатъ либералитѣ, въ това се търсеше единственната способность; за да се вдигне обаче това положение и за да се поставятъ напитѣ сждилища на една по висока степень, изисква се щото напитѣ по-достойни мъжие и бивши сждии, като презржтъ сичко, драговолно да приематъ служби по сждебната часть, и съ рѣвностното си служение да поправятъ недостатъцитѣ, да поставжтъ редъ въ съдилищата, да въздигижтъ тѣхния авторитетъ и на дѣло да покажжтъ, че тѣ сж се трудили и учили да принесжтъ полза на отечеството, а не просто да занимаватъ високи чинове и да получаватъ голѣми заплати. Така разбираме ние обязанноститѣ, които има сѣкий образованъ мъжъ. Драговолно бихме съслушали извиненията на ония, които отказватъ и неискатъ да приематъ длъжность по сждебната часть, особено тѣхното мнѣние по този немаловаженъ въпросъ, до тогась не само ние, нъ и сѣкий родолюбивъ Българенъ ще обвинява тия, които съ своитѣ способности, неискатъ да послужжтъ на отечеството си.

Християнски ли е да ходимъ на военно обучение въ недѣленъ день?

Господине Редакторе, ето въпросъ който мисля никога не са е разисквалъ чрѣзъ вѣстницитѣ.

Драгий читателю, прѣди да кажа нѣщо повече, азъ приемамъ че военното обучение е полезно и нуждно и че си има мѣстото у насъ, за да можимъ да са приготвимъ да защищаваме домоветѣ си, отечеството си; противъ това нѣма нищо да са каже, но напротивъ да са подкрепи. Но нека видимъ въпросътъ както стои, трѣбва ли то да става въ свята недѣля, именно тогава, когато знаемъ като християни че е неуборима истина щото въ св. недѣля трѣбва да са посещаватъ Божиитѣ храмове, че както е неизбежно да са обучаваме физически за да са приготвимъ да противостоимъ на неприятелитѣ си, тъй сжщо е още повече нуждно да ходимъ въ недѣленъ день на църква, да са поучаваме или да приемаме наставления и подкрепления духовни, да са боримъ противъ злинитѣ, наши духовни врагове; първото е врѣменно, свѣтовно, а второто е вѣчно, духовно и двѣтѣ са тѣсно свързани; добрѣ е да пазимъ първото, но трѣбва да сме внимателни да не пренебрегнимъ и второто. Ето истинна, за която трѣбва да помислимъ и видимъ що да правимъ?

Жалъ ми е да кажа че тойзи въпросъ трѣбваше още съ врѣме да обърне вниманието на напитѣ духовни началници. Какво мислятъ тѣ, когато по-голѣмото число отъ младото имъ паство съ години непосещава домътъ Божий, какви християни сж тѣ? И ако пренебрегваме все тъй, какво ще стане съ насъ, съ нашето младо поколение бжджщи граждани? тѣ ще навикнатъ да вѣрватъ само въ силата на оружието, нѣма да бждатъ въодушевявани съ християнски мисли, за тѣхъ нѣма църква, нѣма Божествена ржка която да ги води и помага, съ една дума ще са увлечатъ въ безбожие; наистинна страшно заключение, но какво друго да заключимъ отъ хора, които никакъ не посещаватъ църквата, за да са хранатъ съ евангелски поучения? За сега толкосъ, като само отварямъ въпросътъ за разискване, съ надѣжда че и други ще са обадятъ и покажжтъ що да правимъ.

Свищовъ

Единъ Гражданинъ.

Знаменитостьта на града Велико Търново въ историческо отношение.

(продължение)

III. Църквата Святаго Димитрия.

Тая церква е тоже много знаменита и много драгоцѣнна за нашата народна вета История въ многовидни отношения. Съ сѫзиждането на тая достопамятна церква е тѣсно свързано въспоминанието на вѫзобновлението на българското царство слѣдъ поробощението му отъ Гѫрцитѣ, които бѣха ни владѣли цѣли 168 години. Освенъ това, трѣба особенно да се забѣлѣжи, че за пѫрви пѫть града Велико Търново става престолний градъ на нововѫзобновенното българско царство. — За освѣтление впрочемъ и за по ясно уразумѣние на горѣказанното: ние считаме себе си задлѫженъ да изложимъ бърже, и твѫрдѣ на кѫсо историческитѣ събития, които са предшествовали вѫзобновлението на бѫлгарското царство и които са били като побудителна причина за сѫзиждането на цеквата св. Димитрия.

За да составимъ това си кратко обозрѣние на казаннитѣ исторически събития, ние се възползовахми преимущественно и се ръководихми отъ „Историята на Бѫлгаритѣ" (die Geschishte der Bulgaren) на Господина Д-ра Иричека, както и отъ съчинението на Раковски: „За Асѣновцитѣ I и II." — За тая си предположенна цѣль, нека ни бѫде позволено да се отнесемъ до царствованието на Петра, сина Симеонова въ Преславъ (той се е вѫцарилъ въ 927 годнни и е царувалъ цѣли 41 години до 969 година). — Извѣстно е че Царь Петръ не билъ като като баща си Симеона *великъ* и *храбръ* и спорядъ тоя му мегкъ и слабъ характеръ са се случили разновидни жалостни обстоятелственни случки, за които ние не щемъ тукъ да разказвами, понеже това не влиза въ кругътъ на предположенното предначертание на това ни изложение. — Вкратцѣ казвами, че спорядъ такивато едни жалостни и гибелни за тогавашното българско царство случки: народътъ въобще, а особенно по знаменититѣ, и по предвидателни Българи не само въ Преславъ, престолния градъ на Царь Петра, но и на навѫнъ народътъ и болярите български поченали да негодуватъ и да роптаятъ противъ Царя Петра; спорядъ това, мнозина тѫрсили удобенъ случай да свалятъ Царь Петра и да го замѣстятъ съ единъ по дѣятеленъ и по достоенъ Царь. — Тукъ трѣба впрочемъ да споменемъ че тогавашния Гѫрцки Царь въ Цариградъ е билъ Никифоръ Фока, и че като сѫвзелъ намѣрение да нападне на България, *прѫзовалъ на помощь* Святослава Княза Русскаго въ Киевъ. Святославъ и дошелъ въ България привзелъ между другитѣ градове и „*малъкъ Преславъ*" (ние като размислихме за тоя градъ тоже „*Преславецъ*" зовимъ и като и самъ Г. Иричекъ казва че му е неизвѣстенъ; и като отъ никого и отъ нигдѣ не можихми за това да се освѣтлимъ: да ни е позволено да изразимъ нашето смиренно мнѣние че тоя градъ „*Преславецъ*" или „малѫкъ Преславъ" зовимъ, трѣба да е *Червенъ градъ* прежде зовимъ, а сега едно село (но това казвами съ предпазвание) Н. Преосвященство Епископъ Климентъ благоволно ли яви: „че между Тулча и Бабадага въ Добруджа (малка Мизия) имало едно село съ знакове и дири отъ укрѣпления и днесъ „*Преславецъ*" зовимо." Отсетнѣ Никифоръ се принудилъ да сключи съюзъ съ Царь Петра, който му предалъ и синоветѣ си Романа и Борисъ да ги заведе въ Цариградъ за неизвѣстна цѣль. Като се намѣрвалъ въ таково трудно положение Царь Петръ нѣколко години: единъ български болярин храбрий Шишманъ I, който билъ живѣялъ въ „Търново на Янтра" и както се расказва отъ „Замока" (Burg) Търново, и който Болярин Шишманъ казватъ нѣкои да е билъ происхождалъ отъ царския родъ въ Преславъ; (но положително това да узнаемъ не можихми): той е ималъ четирма синове: Давидъ, Мойсей, Аронъ и Самуилъ. Тоя Шишманъ е сѫвзелъ предприимчавата идея: да вѫзбуди и состави едно възстание противъ Царя Петра и дѣйствително той е сполучилъ да състави една войска, и да нападне на Преславъ столицата на Царя Петра; но вижда се, като не сполучилъ въ своето предприятие: той сѫвзелъ друга една, но за жялость гибелнѫ идея: „да основе едно отдѣлно западно царство".

За да осѫществи тая си идея, той сполучилъ да превземни Македония и Албания, и съ съдѣйствието на Болярите които го придружавали, той се превѫзгласилъ за царь на превзетитѣ тия земи подъ названието Шишманъ I; но той не царувалъ дълго време, и слѣдъ него се въцарилъ синъ му Давидъ; той билъ на скоро убитъ отъ тамкашни нѣкои Власи. Слѣдъ Давида умрѣлъ и Моисей при една битка, Аарона го убилъ братъ му Самуилъ понеже го усѣтилъ че издавалъ Българитѣ на Гѫрцитѣ, спорядъ своята кѫмъ тѣхъ симпатия; останалъ слѣдователно самъ Самуилъ който се въцарилъ въ 976 година. Той царувалъ цѣли 38 години (отъ 976 до 1014). За ясность на течението на историческитѣ събития, трѣба да изложимъ: че по него време (въ 969 год.) умира Царь Петръ въ Преславъ, и на негово мѣсто се вѫцарилъ синъ му Борисъ който, както и по горѣ споменахми бѣше испратенъ отъ баща си Петра въ Цариградъ, и до него време тамъ живѣяше. Той се вѫцарилъ подъ позванието Борисъ II. Русския Князъ Святославъ като му се понравила вижда се България, рѣшилъ се да напусни Киевъ, и да завладѣе България. Това той и сторилъ и въ сѫщата тая 969 година дохожда въ България, завладѣва ѭ, превзема малкия и голѣмия Преславъ, улавя Бориса II и го затваря въ затворница. — Въ Цариградъ се вѫцарява тогава Иванъ Цимисхий (Арменецъ), той се уплашилъ: да не би Святославъ да си распространи владѣнията чакъ до Цариградъ, отваря му бой, побѣдява го, съвршено и го изгонва изъ България; съвременно освобождава Бориса II, и потвѫрдява пакъ тогавашния Преславски Патриархъ Дамиана; но това се оказа отсетнѣ лукава Гѫрцко Арменска измама! . . . . — Той увѣрявалъ: ушь че дошелъ като „помиритель" и като „освободитель" на Българитѣ отъ Русския Князъ Святослава, но всичко това е било лѫжа и преторена лукавщина; понеже той слѣдъ малко (въ 971 година) снѣма Бориса II отъ престолътъ му, лишава и Патриарха отъ Патриаршеский му санъ, и на негово мѣсто се назначава Гѫрцки Владика. Бориса II завелъ Цимихий въ Цариградъ и го накаралъ съ безчестие да си снемни *самъ* царската корона, да си сѫблече царската пурпурна мантия и прч. и публично въ церквата св. София да се откажи отъ царския си престолъ!! . . . — Какво унижение за бѣдния Български Царь Бориса II!! — И тѫй, 300-годишното почти сѫществувание на Българското царство съ престолния си градъ Преславъ се уничтожава отъ Гѫрцкия Царъ Ивана Цимисхия, родомъ Арменецъ . . . .

Въ 976 година умира Иванъ Цимисхий; споредъ това вижда се и по него време сѫ появили на много мѣста въ тогавашната Гѫрцка Империя вѫзстания; сѫщото се е случило и въ неотдавна побѣдената тѫй нарѣчената Дунавска България или горня Мизия; на възстанницитѣ дошелъ на помощъ Царь Самуилъ, който, както и по горѣ се упомяна, бѣ основалъ едно западно Българско Царство съ престоленъ градъ Охрида въ Македония. Царь Петровия синъ Романъ и Царь Борисъ II, които бѣха подъ затворъ въ Цариградъ, сполучиха да побѣгнатъ. Романъ отиде при Самуила, но бѣдния Борисъ II го убилъ въ една гора единъ Българинъ, който го припознаалъ за Гѫрѫ по Гѫрцкото му облѣкло. — Слѣдъ това се вѫцарява въ Цариградъ Василь II най заклѣтия Български врагъ; той отворилъ бой Самуилу, но билъ свѫршено разбитъ отъ него (въ 981 *година*). *Василь II* се принудилъ да сключи миръ съ Самуила и до 15 години той траялъ. Но въ 1000 та година Василь II предприелъ дерзко и съ голѣма самонадѣянность войната срещу Българитѣ, покорилъ ги изново, за голѣма наша народна злочестина свѫршено...; превзелъ голѣмия и малкия Преславъ и проч. Отсетнѣ завладѣлъ Видинъ, Едирне и проч. Най напредъ Гѫрцкия Царь Василь II завладѣ изново Дунавската или источна България (Мизия) както и по-горѣ се каза въ 1000 та година, и отсетнѣ превзе Видинъ и проч. Значи: — Българското источно Царство съ престолния му градъ Преславъ, което бѣ по отпреди сѫществовало 300 почти години (както и по горѣ споменахми) се безусловно подчини отъ най жестокия и — тѫй да се изразимъ звероподобния врагъ Български — Гѫрция Царь Василь II и таковимъ образомъ това, българско Царство бѣ принудено да търпи и гражданско и духовно грѫцко иго цѣли 186 години и да претегли нечуеми теглила . . .

Слѣдъ като дѫржалъ Василь II Видинъ въ обсада цѣли 8 мѣсяца, най сетнѣ го превзелъ (въ 1002 год.) и отъ тамъ се рѣшилъ да потегли къмъ Македония: да завладѣва, да разорява, да гори и да опустошява злочеститѣ български села, презъ които преминуватъ необузданнитѣ негови гѫрцки немилостиви и злобни войни!! Много укрѣпени градове и замки (Burgen) сѫ станали жертви на звероподобнитѣ тие войни; много злочести майки съпруги, сестри, братия и бѣдни невинни дѣчица: или са оплаквали родители и братия, или пъкъ са паднали жертва въ тия отистина много злочести времена за нашето мило отечество! . . . — Той отишѫлъ чакъ до Скопия дѣто свѫршено разбилъ Самуила царьтъ на западното Българско Царство, както и по горѣ за това споменахми. Василь II привзелъ и и града Скопия и всичкия лагерь на Самуила. Отъ тамъ потеглилъ къмъ Перникъ, но да го превземни Гѫрцкия царь не можилъ, и спорядъ други битки що билъ принуденъ да предприемни съ Арабитѣ и други напусналъ Самуила. Впрочемъ Василъ II не си напусналъ омразната идея: да сѫсипе съвсѣмъ злочестото, ако и малко останалото западно Македонско Българско Царство и слѣдъ като се готвилъ цѣли 11 години въ 1014 година нападналъ на Българската войска близо при Струмица задъ една гора или „Балашика" зовима и тамъ разбилъ свръшено нещастната войска и Самуилъ едвамъ можилъ да избѣгне и да отиде въ Прилѣпъ. По това нестига, и за да си увѣковѣчи заклѣтия Бѫлгарски врагъ името съ особеннѫ и почти нечутѫ въ историята звѫрскѫ злобѫ кѫмъ злочеститѣ Бѫлгари, заповѣдалъ: „Да се извадятъ очитѣ на 150,000 тѣ въ плѣнъ зети български войници, на сто души да се остави по единъ само съ едно око за да ги заведѫтъ тѫй ослѣпени при царь Самуила". — Безчеловѣчно немилостиво и най свирѣпо дѣло! . . . — Товъ и се извършило най точно. Като видѣлъ царь Самуилъ своитѣ храбри войни въ тѫково злочесто положение, припаднѫло му отъ голѣмо сѫжаление и слѣдъ два дни и умрѣлъ! . . .

(Слѣдва).

СКРОМНОСТЬТА.

„La mabestie est l' orne-
„ment du mèrite, elle lui
„donne de la force et du relief".
(La Bruyère).

Горното извлѣчение отъ сѫчинението „Bruyére" туря скромностьта като украшение на достоинството, на което тя дава сила и блѣсъкъ; въ тѣзи кратки думи, може да се каже, е разѣснено обширното значение на словото „Скромность", въ която ся заключава силата и блѣсъкътъ на достоинството. Да ли това опредѣление за скромностьта е вѣрно, достаточно е, щото всѣкой единъ да се оглѣда, на всѣкоя крачка той ще срѣщне фактове, които потвѫрждаватъ горното.

Не ни е цѣльта, да се явяваме защитница на скромностьта, защото не можемъ намѣри нейни обвинители, които да ни противорѣчатъ. Нашата тема е да обѫрнемъ вниманието на обществото, което, като че има претенции, да се гордѣе съ това качество; това общество, което ся туря сѫдия на членоветѣ си; то хвали, които обича, хули, които мрази; но то забравя, че само то, въ силата на нравственната юристика, трѣба да е въ столътъ на подсѫдимитѣ. Ще бѫдемъ пристрастни, ако затуляме историческитѣ многобройни, да не кажемъ безчисленни, факти, които историята, този безпристрастенъ сѫдия, носи въ своитѣ страници; тя вѣчно запазва, че самохвалното общество е било убиецъ на вѣлики дѣятели, развратникъ на своитѣ членове, опропаститель на всичко свѣто и благородно. По голѣмата часть отъ вѣликитѣ благодѣтели на человѣчеството сѫ биле и сѫ строго прислѣдовани отъ обществото, което, като затуля грознитѣ си дѣяния, носи на своето чело, написано думата „Скромность".

Нѣкой кѫсоглѣдъ критикъ, може би да му ся виде преувеличено горното обвинение за обществото; но ний, като ся предѫржаме въ своята тема, ще ся попитаме: *да ли нашето общество притѣжава горнето качество? — Да ли то е скромно?*

Не щемъ да говоримъ за другитѣ, преди да изучимъ себѣ ся; още повѣче, че има много страни, които стоятъ неизучени. Една отъ тѣзи пренебрѣгнати страни е тѫзи, която дава сила и блѣсъкъ на достоинството — тѫзи страна е „Скромностьта".

Нѣма се съмнение, че какго всички общества, така и нашето въ което ний живѣемъ, е съставено отъ двѣ половини, отъ които всѣкоя една играе извѣстна роль, рѣшава извѣстна задача въ обществото. Двѣтѣ тѣзи половини, така да кажемъ, рѣшаватъ сѫдбата на обществото. Не трѣба, обаче, да забравяме, че на жената предстои да рѣши по тѣжката задача; тя сѫздава тѫзи наравствена атмосфера, въ която живѣятъ дѣцата — бѫдѫщето поколение, отъ която тѣ хранятъ своя умъ и души, какго тѣлото имъ ся храни отъ физическата атмосфера. Жената въ своитѣ различни положения, като майка, сестра и жена ся явява сѫвѣтница на младостьта и приятелка на пѫлната възрасть. Съ една дума, всичкий животъ на человѣка е подложенъ на доброто, или лошето влияние на жената. За да може жената да отговори на своето назначение, за да може тя да даде сила и блѣсъкъ на достоинството, трѣба да бѫде образецъ на скромностьта; вънъ отъ това, жената ще е не въспитатель, а развратникъ; не сѫвѣтникъ и приятель, а неприятель на обществото.

Да ли нашата жена знае значението на думата „Скромность", да ли тя е скромна? — Отговорете сами, драги читатели; азъ намирамъ силитѣ си слаби, да дамъ своя отговоръ; но не ще ся червя, ако забѣлѣжа, че нашата жена, съ малки исключения, не отговаря на своето назначение въ нравственно отношение. Това ще ся продължава до тогази, до гдѣто нашитѣ жени се обличатъ, само да са харесатъ; до когато тѣ сѫ движатъ, живѣятъ и сѫществуватъ само за сѫчувствие на другитѣ. Да! Нашитѣ жени не ще отговорятъ на своето назначение, до гдѣто ний въспитаваме повѣче тѣхната слабость, отъ колкото тѣхната сила; до когато ний ся грижимъ повѣче за тѣхната привлекателность отъ колкото за тѣхната нравственность. Нашата жена ще рѣши своята задача само тогава, когато тя стане образецъ на скромностьта; — това го изисква нуждата на обществото.

За да може да се подържи високото равенство на нравственната чистота въ какво и да е общество, необходимо, е щото образованието на единий поль, да гармонирова съ другий по своето образование. За да можатъ двамата да вървятъ равно по пѫтътъ на съвършенството, чистотата на женский нравъ трѣба да се съпровожда съ чистотата на мѫжский нравъ. Да даваме право и привелегии на мѫжътъ да върше безнаказано таквизи постъпки, които, ако бѣше ги направила жената, на вѣки щѣше да зачерни нейната репутация,

значи, да подкопаваме основнитѣ начала на добродѣтелта. За да се поддържи обществото въ строго нравственно състояние, мжжиетѣ, както и женитѣ трѣба да бждатъ скромни. *)

Да ли ний сме такива, драги читатели и читателки? — Да отговоря за всички, не е въ темата ми; още повѣче, че убѣжденията на разни хора сж различни; но азъ прося позволението, да напомня, че трѣба да сме такива, защото то е отъ първитѣ нужди на обществото.

Свишовъ. **Я. Ангеловъ.**

Отъ Министерството на Просвѣщението.

ДИСЦИПЛИНАРЕНЪ ПРАВИЛНИКЪ
за
УЧЕНИЦИТѢ ВЪ ДЪРЖАВНИТѢ ГИМНАЗИИ И ТРИКЛАСНИ НАРОДНИ УЧИЛИЩА.

I.

За обнаската на ученицитѣ въ училището и въ черква.

Чл. 1. Ученицитѣ, които въ трикласнитѣ училища и гимназиитѣ се приготвятъ за въспитани членове на обществото, трѣба да се обнасятъ и да привикватъ къмъ всичкитѣ добродѣтели.

Чл. 2. Ученицитѣ сж длъжни точно и редовно да дохаждатъ на преподаванье. Щомъ удари училищний звънецъ, всички трѣба да влѣзнжтъ въ класоветѣ си и въ редъ и тишина да дочакатъ учителя, всѣкога на опредѣленното имъ мѣсто. При влизанието на учителя трѣбва всички да станжтъ и мирно да стоятъ, до гдѣто той не сѣдне, или до гдѣто имъ не даде знакъ да сѣднжтъ. Когато учителтъ излиза изъ класа, ученицитѣ пакъ трѣба да ставатъ.

Чл 3. Во врѣме на преподаванье, което всѣкога се захваща и свършва съ опредѣлени молитви по установенния редъ, всички ученици трѣба да сж мирни и тихи и да вниматъ на преподаването. Ученицитѣ сж длъжни да извършватъ всичко онова, което учителтъ во врѣме на преподаването опредѣли като важно и нуждно.

Чл. 4. Ученицитѣ трѣбва съвѣстно да извършватъ ученическитѣ си длъжности. Така, тѣ сж длъжни всѣкога на врѣме да изработватъ и донасятъ опредѣленитѣ задачи. Тѣ трѣба винаги да сж приготвени за испитванье.

Никой ученикъ не може да изиска да бжде испитанъ, когато самъ пожелае; напротивъ, всѣки ученикъ е длъженъ и въ течение на годината и на испитанията да отговаря, когато бжде запитанъ отъ нѣкой предметъ.

Чл. 5. Въ врѣме на преподаванье никой ученикъ не смѣе да излиза изъ класа безъ важна причина, нити може нѣкой да го извика вънъ.

Чл. 6. Между часоветѣ на преподаванието ученицитѣ трѣба да се обнасятъ благоприлично. Нарочно се забранява виканье, чуканье, свиренье, хвърлянье камъни, говоренье неприлични думи и въобще всичко, което развали училищния редъ.

Чл. 7. Забранено е на ученицитѣ да повреждатъ училищното здание, покжщинитѣ, сбиркитѣ и пр.

Ако нѣкой ученикъ направи нѣкакво повреждение било на училищното здание, било на училищнитѣ принадлѣжности задължава се да заплати причинената загуба, а споредъ обстоятелствата, трѣба да претърпи едно извѣстно, отъ класния учитель опредѣлено, наказание.

Чл. 8. За всѣко направено повреждение, въ кой да е класъ, отговорни сж всичкитѣ ученици на тойзи класъ; за това всички трѣба да вниматъ да се не повреди нѣщо въ класа; а въ случай на нѣкое повреждение, ученицитѣ сж длъжни да явжтъ на класния си учитель, кой отъ тѣхъ е направилъ повреждението; — инакъ, всичкитѣ ученици трѣба да заплатятъ загубата и да претърпятъ опредѣленото тѣмъ наказание.

Чл. 9. Слѣдъ свършването урокитѣ, ученицитѣ си отиватъ съ приличната тишина; но ако учителтъ имъ позволи, тѣ могжтъ да останжтъ въ училището и да се занимаватъ съ урокитѣ си.

Чл. 10. Никой ученикъ не смѣе по немарение да пропустне ни единъ учебенъ урокъ. Въ случай когато е потрѣбно да отсжтствува, ученикътъ иска дозволение за единъ день отъ класния учитель, а за повече дни дозволение се иска отъ директора.

Чл. 11. Ако нѣкой ученикъ непадѣйно е билъ принуденъ да не дойде въ училището, той е длъженъ въ най-кжсо врѣме да извѣсти за това на класния си учитель: а когато се повърне въ училището, трѣба да донесе свидѣтелство отъ родителитѣ или настойника си, а ако е нужно и отъ нѣкой докторъ, съ което да оправдае отсжтствието си отъ училището.

Чл. 12. Отсжтствията отъ училището се записватъ отъ учителитѣ въ класната книга и въ свидѣтелствата. Често неизвинено отсжтствие отъ училището и отъ черква има влияние и на бѣлѣжката за поведението на ученика.

Чл. 13. Ако нѣкой ученикъ въ течение по четирнадесеть дни по редъ не се явява въ училището безъ предварително извѣстие счита се, че самоволно е напусналъ училището и се заличава отъ списъка на ученицитѣ.

Чл. 14. Ако единъ ученикъ въ течение на единъ мѣсецъ би си позволилъ да отсжтствува по сжщий прѣдметъ повече отъ три пжти безъ оправдателни причини, наказва се за първъ пжтъ съ напомнование отъ класния учитель (чл. 28 т. 2), а за вторий пжтъ съ затворъ отъ 1 до 3 часа. За повече такива случаи учителский съвѣтъ може да опредѣли и най строго наказание, предвидено въ тойзи правилникъ.

Въ случай на задружно отсжтствие на повече ученици вземжтъ се противъ тѣхъ най строги наказателни мерки, и ако да е за нѣкои отъ тѣхъ това първо отсжтствие.

Чл. 15. За по-лесно държение училищния редъ, опредѣля се отъ класния учитель на извѣстно врѣме за всѣки класъ по единъ дежуренъ измежду ученицитѣ на сжщий класъ. Дежурний ще се грижи за порядъка на своя класъ измежду часоветѣ, при ходеньето на черква и на екскурзии; ще бди при провѣриваньето присжтствието на ученицитѣ въ училището и въ черква.

Чл. 16. Ученицитѣ отъ православно вѣроисповѣдание длъжни сж да ходятъ въ черква, всѣкога въ опредѣленото врѣме и по опредѣления отъ дирекцията на училището порядъкъ.

Чл. 17. Ученици отъ друго вѣроисповѣдание длъжни сж да слѣдватъ законъ Божий при своя вѣроучитель и рѣдовно да посѣщаватъ въ опредѣлени дни богослужението си.

Чл. 18. Слѣдъ свършването на годишнитѣ (полугодишнитѣ) испити, всѣки ученикъ, ако е полагалъ испитъ, добива училищно свидѣтелство за успѣхитѣ и поведението си, което свидѣтелство непосрѣдственно ще се предаде на родителитѣ на ученика, ако учителский съвѣтъ намѣри това за нуждно, инакъ свидѣтелството се дава на самия ученикъ.

Чл. 19. Ако нѣкой ученикъ при края на училищната година покаже слабъ или лошъ успѣхъ само изъ единъ предметъ, дозволява му се при края на училищния распустъ да направи повторителенъ испитъ изъ тойзи предметъ.

Чл. 20. Който ученикъ при края на училищната година покаже изъ повече предмети слабъ успѣхъ, той, ако иска да продължава учението си, ще повтаря сжщия класъ. Само по твърдѣ уважителни причини учителский съвѣтъ може да допустне повторителенъ испитъ и отъ два предмета.

Въ единъ и сжщий класъ никой ученикъ не може да слѣдва повече отъ двѣ години.

II.

За обнаската на ученицитѣ вънъ отъ училището.

Чл. 21. Ученицитѣ сж длъжни и вънъ отъ училището да се обнасятъ благоприлично, учтиво, по между си и предъ хората и да избѣгватъ всички пороци, които не приличатъ на примѣренъ ученикъ.

Чл. 22. Всѣки ученикъ е длъженъ въ началото на учебната година да яви въ дирекцията на училището, въ кой кжща живѣе. Това сжщото става и при всѣко промѣнение на кжщата.

Ученикътъ е длъженъ да се премѣсти отъ кжщата, ако директорътъ и класний учитель намѣрятъ това за нуждно.

Чл. 23. Забранява се на ученицитѣ да съставятъ какви да е дружества безъ позволение на директора.

Чл. 24. На театрални прѣдставления и концерти ученицитѣ могжтъ да отиватъ само придружени отъ родителитѣ си или ако имъ позволи класний учитель.

Чл. 25. Забранява се на ученицитѣ пушенье тютюнъ, отиванье въ кафенета и кръчми безъ нарочна работа, игранье на карти, пиянство и др. подобни.

Сжщо имъ се забранява да носятъ бастони, оржжия и др. п. Такива предмети, уловени въ нѣкой ученикъ, се отнемать и не му се повръщатъ.

Чл. 26. Въ празднични дни всѣки ученикъ трѣба прилежателно да се занимава съ урокитѣ си и съ приготвянето зададенитѣ му въ училището задачи и упражнения. Слѣдъ свършването на тия обязаности, ученикътъ може благоприлично да се забавлява и то или съ съученицитѣ си или съ други отъ добро поведение приятели, но строго му се забранява да дружи съ развалени хора.

III.

Мѣрки за поправянье.

Чл. 27. Ученици, които погрѣшжтъ противъ тойзи правилникъ, ще бждатъ за малки погрѣшки, най напредъ смъмрани, а послѣ, при повторени случаи, ще се наказватъ, ученицитѣ отъ нижнитѣ класове, съ стоянье вънъ отъ чиноветѣ.

Такива наказания опредѣлява всѣки учитель во врѣме на преподаването.

Чл. 28. За по-голѣми престжления, както и за малки, които се повтарятъ, слѣдватъ, споредъ престжлението, долуизложенитѣ напомнювания, укори и наказания:

1) Напомнюванье отъ класния учитель на самѣ.

2) Напомнюванье отъ класния учитель въ името на учителския съвѣтъ предъ цѣлия класъ, а подиръ това като втора степень наказание и затворъ отъ 1 до 3 часа съ задължителна умствена работа (изработванье задачи и пр.)

3) Напомнюванье отъ директора прѣдъ цѣлия учителский съвѣтъ, а подиръ това затворъ отъ 3 до 8 часа.

4) Укоръ отъ директора прѣдъ цѣлия класъ съ обявление на родителитѣ или настойницитѣ на ученика, а подиръ това затворъ прѣзъ три празднични дни (отъ 8 до 12 часътъ прѣди пладне);

5) Врѣменно премѣствание изъ по-горенъ въ по-доленъ класъ;

6) Исключение изъ училището съ право на полаганье испитъ;

7) Исключение изъ училището безъ право на полаганье испитъ;

8) Исключение изъ всичкитѣ училища на Княжество България.

Забѣлѣжка. Наказанията съ исключаванье ще се извършватъ слѣдъ одобрението на Министра на Народното Просвѣщение За подобни рѣшения на учителския съвѣтъ прѣдварително ще се извѣстяватъ родителитѣ или настойницитѣ на ученика, да могжтъ тия, ако намѣрятъ за нуждно, да апелиратъ предъ Министерството на Народното Просвѣщение.

Чл. 29. Ученикъ, който не би рачилъ да претърпи опредѣленото му наказание, счита се за исключенъ отъ училището.

IV.

Оцѣнение поведението на ученицитѣ.

Чл. 30. Поведението на ученицитѣ оцѣнява се съ слѣдующитѣ петь степени:

1) примѣрно,
2) похвално,
3) добро,
4) срѣдньо,
5) укорно.

Чл. 31. *Първата* бѣлѣжка получава онзи ученикъ, който не е направилъ никаква престжпка противъ училищния редъ и противъ тойзи дисциплинаренъ правилникъ.

Втората бѣлѣжка получава онзи ученикъ, който не е претърпѣвалъ никакво напомнование или наказание, предвидено въ чл 28 на тойзи дисциплинаренъ правилникъ.

Третята бѣлѣжка получава онзи ученикъ, който не е претърпѣлъ по-голѣмо наказание отъ онова, предвидено въ чл. 28 точка 1.

Четвъртата бѣлѣжка получава онзи ученикъ, който не е претърпѣлъ по-голѣмо наказание отъ онова, предвидено въ точка 2 и 3 отъ сжщия членъ.

Петата бѣлѣжка получава онзи ученикъ, който е наказанъ споредъ точка 4 и 5 отъ чл 28 на тойзи дисциплинаренъ правилникъ.

Забѣлѣжка къмъ чл. 31. Отклонение отъ това може да стане само по единогласното рѣшение на учителския съвѣтъ.

Чл. 32. При оцѣнение поведението, което се забѣлѣжва въ свидѣтелствата за окончателенъ испитъ (испитъ за зрѣлость) зима се въ смѣтка преимущественно поведението на ученика прѣзъ послѣдната година.

Чл. 33. На ученикъ, който е исключенъ отъ училището, вмѣсто бѣлѣжка за поведение пише се въ свидѣтелството: *исключенъ съ право да полага испитъ*, или *исключенъ безъ право да полага испитъ*, или най послѣ *исключенъ изъ всичкитѣ училища въ Княжество България.*

Въ София, 28 Априлий 1883 год.

Управляющий Министерството на Народното Просвѣщение

Д. Д. Агура.

ДОБРУДЖА.

Г-не Редакторе!

Най главното ми желание като е: да принеса каквагодѣ обществена полза, считамъ за не безполѣзно да Ви отпратя слѣдующето, на което моля дайте гласность, чрѣзъ уважаемиятъ ви вѣстникъ.

Когато отъ най главнитѣ градища изъ Романия, даже и отъ самиятъ Австрийский столиченъ градъ, идатъ тукъ телеграми редактирани на Български языкъ съ Латински букви (разбира са отправени отъ Българе до Българе) то мень ми е удивително, защо отъ България телеграммите тукъ до Българе идатъ редактирани на френски языкъ?! Да ли въ България всички знаятъ френски, да ли официялниятъ языкъ тамъ е френския и телеграмите са редактиратъ само по него, или пжкъ този языкъ са е въвелъ тамъ на мода и прѣдпочитание отъ всички други? Азъ не можа да зная положително защо става това тъй; нъ и не искамъ да зема за основа, вѣкои отъ горните прѣдположения. По моему работата въ дѣйствителность трѣба да е, че, може би, да има мнозина въ България, които да не знаятъ че тукъ телеграмми са приематъ и отправятъ редактирани на Български языкъ, съ латински букви, за всякждѣ безъ никакво прѣпятствия.

Телеграмми, биле отъ вжтрѣ или отъ вжнъ, са приематъ редактирани на какжвъ и да е языкъ, само трѣба да бждатъ написани съ Латински букви, или по нашему съ френски букви; а не са приематъ само тѣзи телеграмми, които са на секретенъ языкъ или цифровани и то частки.

Това като имаме прѣдъ видъ, вѣрвамъ, че не ще предпочете нѣкой Българинъ най паче изъ България да телеграфира тукъ до нѣкого Българина на френски, както повечето ставаше това до нине, а на Български. По този начинъ человѣкъ само ще може да си чете и проумѣе телеграмата, безъ да го знае половината градъ. Защото, можа да кажа, че по-голѣмата часть отъ гражданите като познаватъ до негдѣ френскитѣ букви и като е телеграма на български языкъ, той лесно ще го проумѣе, безъ да има нужда да пита тогова-оногова и безъ да му бжде тайната извѣстна, както казахъ, на половината градъ. За доказателство въ това ще Ви приведа единъ най новъ фактъ, който са случи прѣди нѣколко деня:

Нѣкой си свѣщенникъ отъ Добричъ, телеграфира до единъ Българинъ кржчмаринъ въ едно отъ тулчанските села на френски. Човѣка като приелъ депешата, занесалъ ѭ до единъ неговъ искренъ приятель за да му ѭ прочете и раскаже. Приятелтъ му ѭ прочелъ доста свободно, нъ не можалъ да му го раскаже понеже не разбиралъ френски. Тогава са принудилъ да ѭ поднесе на нѣколцина грамотни въ селото, даже на учители и нотарь; нъ никой неможилъ да му го раскаже Най послѣ са принудилъ да дойде въ града ни, нарочно за да проумѣе съдържанието на депешата, нъ и тукъ като го носилъ на нѣколко мина, стигна най послѣ и до мене, азъ му го прочетохъ, разказахъ и отговорихме на дѣда попа на Български. Ако да беше телеграмата на български, нѣма щеше да бжкгардиса человѣка да ходи на този на онзи да са моли, защото френците по насъ, както въ града, тъй и по селата сж сжвсѣмъ рѣдки.

Подобни случки сж са случавали много, така щото и най интересните телеграми на единъ человѣкъ сж ги научавали мнозина, а въ такъвъ случай каква полза има отъ такива телеграмми.

За това привличамъ вниманието на всички г. г. Братя Българи, че когато имъ са случи да депеширатъ тукъ за нѣщо, да депеширатъ на български языкъ съ латинска букви, съ това ще освободятъ адресантина отъ главоболия да ходи да са моли на тогова-оногова, ще причини тайната, интереса на телеграмма което е най-главното нѣщо да си я знае адресантина самъ и ще причини очанието на Българския нашъ языкъ тадясъ, което пжкъ ще е за насърдчение и въсхищение, както на адресантина, тъй и на всяко бъл. сърдце което го прочете.

Тулча . . . . **Безпристрастний.**

*). Не можемъ отъ да не похвалимъ преподавателя на тукашната „Дѣтинска мждрость“, уважаемий Г-на Н. Живкова, който, още въ първий периодъ на възрастьта, е обърналъ особено внимание на скромностьта. Желателно е, щото неговий примѣръ да се послѣдова и отъ другитѣ учители.

с. Кнѣжа (Рахов. окр.) 3-ій Юний 1883 г.

Прѣди нѣколко дѣна като ми попадна въ рѫцѣтѣ 49 ій брой на „Държ. вѣстникъ" отъ 10 ій Май, изъ по мѣжду другото прочетохъ въ него и едно окрѫжно отъ министер. на народного просвѣщение подъ № 1776, до г да окрѫжнитѣ инспектори, които при забикалянието изъ подвѣдомственнитѣ си окрѫзи, да внушаватъ на учителитѣ да ся не мѣшаятъ въ политическа страна, ни въ едната ни въ другата партия, като въ същеврѣменно ги нарича и агитатори и че министерството съ прискърбие гледало помѣжду учителитѣ таково явление, което ужъ ги отвличало отъ своята учителска обязанность.

Друго нѣма да критикувамъ въ подобно окр. писмо, само ще отговора и кажа въ кратце на почитаемото министерство, че учителитѣ своята обязанность сѫ си испълниле на врѣме въ точность, и че тѣ сѫ дѣйствително агитатори помѣжду тозъ народъ отъ когото тѣ живѣятъ, тѣ сѫ биле казвамъ агитатори и ще бѫдатъ до тогава, до когато неправдитѣ и насилственнитѣ произволи владѣятъ въ отечеството ни отъ нѣколцина человѣци, които когато ний теглѣхме отъ турското правителство, тѣ ся излѣгваха по Букурешкитѣ медресета и сега тѣхний гласъ ся слуша за каквото и да би било, а наший гласъ остава гласъ вопиющи въ пустини.

Прѣзъ тъзъ годишната учителска ваканция, учителитѣ както отъ Плѣвненский тъй също и отъ Раховский окрѫзи, сѫ на мнение да ся събератъ у всякой окрѫгъ въ едно отъ цѣнтралнитѣ си села, за да обсѫждатъ и тѣ явно и публично чрѣзъ митинги днешното положение на работитѣ въ отечеството ни, като ще молатъ чрѣзъ испратена до Н. Височество депутация, която да го моли както за возвращението въ страната на конституционенъ рѣдъ, тъй също и уничтожение избирателний законъ, който имъ е отемналъ правото да не бѫдатъ избираеми въ нищо, като че тѣ са едни отъ най-ниситѣ същества на тоя свѣтъ, да гледатъ тѣхното право потъпкано по единъ най вопиющъ начинъ.

За това всепокорнейше моля министерството на народ. просвѣщение да не гледа на насъ учителитѣ съ прискърбие, защото намъ е тѣшко като гледаме че единъ калугеръ може да бѫде избираемъ, а единъ учитель и свѣщенникъ неможе, и, да ли калугера който живѣе постоянно въ горитѣ, знае по добрѣ нуждитѣ на народа, или единъ учитель и свѣщенникъ който живѣе изъ помѣжду народа комуто познаватъ отъ близо нуждитѣ.

учитель: *Ив. Пацовъ.*

Господине Редакторе!

Въ 93 й брой на вѣстникътъ си „Славянинъ" въ една статия казвате, че азъ сьмь билъ поканенъ за предсѣдатель на Софийский Аппелативенъ сѫдъ отъ нѣкой си ужъ вамъ неизвѣстенъ Господинъ Маноловъ, който билъ членъ на Върховний Кассационенъ сѫдъ, а не по законния каналъ отъ самия министръ на правосѫдието или по негова заповѣдь отъ чиновникъ на сѫдебната администрация. За доказателство, че не сѫ вѣрни вашитѣ свѣдения моля да публикувате телеграммата, съ която сьмь поканенъ отъ Г-на Министра на Правосѫдието за предсѣдатель на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ: „Господину Христю Баларевъ, Съгласно постановлението на министерский съвѣтъ Вие сте избрани за предсѣдатель на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, увѣдомете немедленно приемате ли тая длъжность № 2555 Управляющий Министерството: Теохаровъ". — Вѣрвамь, Г не Редакторе, че за невѣрностьта на вашитѣ свѣдения не е нуженъ по добъръ отговоръ отъ самата телеграмма на Г-на Минчстра до мене. Колкото за нашитѣ частни телеграмми и кореспонденции, които може би да имаме съ Г-на Манолова, мисля, че нито вие, нито пѫкъ лицата, които ви доставятъ недостовѣрнитѣ свѣдения, имате право да расправяте по между си, а камо и да си позволявате тъй легкомисленно (?) да говорите въ печатьтъ за телеграмми между мене и Гна Манолова безъ да имате доказателства, че такива сѫществуватъ и безъ да имъ знаете нито най малко съдьржанието.

Въ сѫщата статия си позволявате да говорите безъ никакви основания за способноститѣ ми, нѣщо колкото чудно, толкова и безсмисленно. Способностьта или неспособностьта на единъ человѣкъ се доказва съ вѣрни и необорими фактове, а не съ голословни фрази, както сте постѫпили въ данния случай спрямо мене. Ако да имаше въ писаното нѣщо фактическо, то можахъ да отговора; нъ, като не виждамъ нѣщо подобно. не намирамъ за нуждно да отговарямъ, само ще забѣлѣжа, че читателитѣ ви, отъ които сьмъ и азъ единъ желаятъ да четатъ въ вѣстникътъ нѣща основани на вѣрни и положителни фактове, а никакъ не голословни фрази.

Освѣнъ горнето казвате още, че Министерството неправилно турило мене и Г на Минкова за кандидати на двѣтѣ аппелативни сѫдилища въ България, зачото вече сѫществувалъ законопроектъ изработенъ отъ юридическата комисия, спорѣдъ който предсѣдателитѣ на Аппелативнитѣ Сѫдилища трѣбвало да бѫдѫтъ исключително юристи. Нѣмамъ нищо противъ законопроектьтъ, само щѫ забѣлѣжа, че законопроектьтъ не е още станѫлъ законъ, слѣдователно Министерстводо не е постѫпило никакъ противозаконно съ турянието моята и на Г на Минкова кандидатури за предсѣдатели на двѣтѣ аппелации. Това не го казвамъ отъ претенция да бѫдѫ предсѣдатель на Софийский Аппелативенъ Сѫдъ, зачтото азъ съмъ се отказалъ; а само за уборвание на вашитѣ домогвания.

Като съмъ увѣренъ, че ще публикувате настоящето ми въ най ближния брой на „Славянинъ" остаямъ съ приличното къмъ васъ почитание

Руссе 7-й юний 1883 год.

Христо Баларевъ.

Заб. р. Както виждатъ Г. Г. читателитѣ, ний безъ измѣнение обнародваме горнето донесение на Г-на Баларева, което по строгия си стилъ дава да се заключи, че той е билъ доста сърдитъ, когато го е писалъ. По-обширно да му се възрази, оставаме на самия съобщитель, който навѣрно ще направи това, ако иска да докаже че дѣйствително постои основа, което изложи; а ние въ кратцѣ ще забелѣжимъ на Г-на Баларева изъ уважение като на личенъ приятель

1. Че нашитѣ свѣдения може би случайно да се докажатъ за най-вѣрни отъ основа който ги съобщава.

2. Че никой не може да ни възбрани отъ да расправяме помѣжду си частнитѣ депеши и корреспонденции и че това не е либералско начало, за което се бори и самъ Г. Баларевъ.

3. Легкомисленно ли говоримъ чрѣзъ печата когато изнасяме една истинна, върху това остава да се произнесѫтъ по-справедливи лица.

4. За частнитѣ способности, остава да говорятъ дѣлата, а не голитѣ фрази, това е фактъ, и ний желаемъ, щото Г. Баларевъ по-често да удостоява вѣстницитѣ съ нѣкоя научна статийка по сѫдебната часть . . .

На другитѣ изражения, като *безсмисленно, голи фрази* и др. възьржаме са отъ да отговаряме на Г-на Баларева, защото ни е както казахме личенъ приятель и често се срѣщаме; нека видимъ отговора на съобщителя, той ще рѣши въпроса мислимъ най-добрѣ.

Най-сѣтнѣ ний задаваме на Г-на Баларева слѣдующия въпросъ: ималъ ли е той частна депеша или писмо отъ Г на Манолева, въ което да му се съобщава или запитва: „према ли да стане предсѣдатель на Софийската аппелация?" ако е ималъ, което той неможе да откаже. то е вече явенъ фактъ, че покаванията за служби ставатъ по единъ новъ каналъ. Така ли е Г-нъ Баларевъ? Не е ли справедливо и логично това заключение? Виждаме че имате покаванние направо и отъ самото Министерство, но прѣди да послѣдва то, вие сте вече имали и отъ частно лице, което не служи въ това министерство.

До господина министра на финансиитѣ

ПРОШЕНИЕ

Отъ Янка Петровъ мѣстенъ поданникъ и търговецъ въ г. Тутраканъ.

Господине Министре!

На 5 того мѣсеца, когато вече си бѣхъ взелъ декларацията отъ мѣстната митница, за че сьмъ си заплатилъ митото на храната, която бѣхъ натоварилъ въ гимията, и когато вѣчь гимията щеше да заминува за Браила, капитанина на гимията ми яви, че мѣстниятъ митарний управитель му задьржалъ патента на гимията и я не освободявалъ, по причина че противъ менъ имало нѣкое си заявление отъ страна на нѣкой си Исакъ Капонъ, комуто сьмъ длъжалъ 23,000 гроша, като са отнесохъ до казанниятъ управитель, за да го питамъ дѣйствително ли е това, показа ми сѫщото заявление и ми съобщи че до гдѣто не сьмь си заплатялъ дълга, нема да освободялъ гимията за да тръгне, въ тоя случай азъ като търговецъ, за да са не компрометирамъ, освѣнъ гдѣто молихъ устно управителя, за да не върши това, понѣже въ подобни случаи е компетентна само сѫдебната власть, (сѫдилищата) къмъ които и трѣбаше да са отнесе взискателя Капонъ, ако искаше да ми сѫ задьржи гимията съ храната, която мѫ дьржеше 150,000 хиляди гроша, най-послѣ при всичко, че не бѣше законно, отнесохъ са и писменно къмъ г-на управителя, съ което го молихъ, да призове взискателя и му съобщи че азъ сѫщиятъ часъ ще му броя 10,000 хиляди гроша, срѣщу дългътъ си, а за останалитѣ 12,085 гроша да му дамъ сигурни и състоятелни гаранти както че ще му ги заплатя до 5 дни по причина че пощата не бѣше пристигнала, за да получа паритѣ си които ми бѣха пратени отъ Браила; това азъ извьршихъ именно за това, за да са не компрометирамъ, като търговецъ и узнае населението че ми са въздьржа гимията за дьлгъ, но мѣстниятъ управитель никакъ са не съгласи и на тоя мой писменъ протестъ, отъ когото ви прилагамъ прѣпись, и настоятелно ми задьржа гимията; съ която си противозаконна постѫпка, като видѣхъ азъ че ми почерни лицето и уби честьта, по причина че узнаха всички търговци, откровенно му явихъ че вслучай ако не ми освободи каика за да тръгне, ще протестирамъ върху му и са жалувамъ телеграфически въ министерството; за което отпослѣ той като са убеди отъ други личности а именно отъ чиновници и търговцитѣ, че това което го върши е вопреки законна, склони и въ 8 часа вѣчеръ, формално увѣдоми капиганина на гимията че я освободява, която и са отправи. Прочее, като са считамъ крайно обиденъ отъ противозаконната постъпка на казаниятъ управитель спротивъ менъ, понеже тя е извьршена отъ него незаконно, и по частни каприціи, за удовлетворение на честьта ми, съ настоящето си, убедително ви моля г-не министре, за да благоволите и предадете казаниятъ управитель подъ сѫдъ, а ако би това, да не намѣрите за умѣстно, то въ такъвъ случай азъ оставамь на вашето благоусмотрение, за да постѫпите противъ него, както намѣрите за благосклонно: при това не намирамъ за излишно да ви прѣдставя въ прѣпись и протеста на капитанина на гимията.

Увѣренъ, г не министре, че безъ сѫмнение ще удовлетворите прозбата ми, сьмъ съ особенно къмъ васъ уважение

Тутраканъ 12 Май 1883 год. **Я. Петровъ.**

ТЕЛЕГРАММА.

София 4 Юний 1883 г.

Знаменитиятъ белгийский професоръ и публицистъ Емилъ Лавале завчера пристигна въ града ни. *Белчовъ.*

Тия дни пристигна изъ София едно доста важно извѣстие, че ужъ сичкитѣ дипломатически агенти, съ исключение на русския, се отказали да продьлжаватъ сношенията си, по причина че въ насъ нѣмало правителство! До колко е истинна това, нѣмаме точни свѣдения, но ако има подобно нѣщо, ний мислимъ, че въ насъ има правителство, било то исправляюще дьлжность или привременно, то е все таки правителство. Работитѣ са исправляватъ точно и не е престанало отъ да са дѣйствува. Ако въ насъ нѣмаше правителство, не щѣше да има и редъ и никакви правителствени дѣйствия.

ОТВОРЕНО ПИСМО

до Настоятелството на „Учителската Дружба" въ Свищовъ.

Телеграммата ви отъ 3 ій того съ която ни извѣстявате, че за услугитѣ ни, се провъзгласяваме за почетенъ членъ на вашата съ благородна цѣль „Учителска Дружба", дълбоко ни развълнува. Нашитѣ услуги къмъ „Дружба", която въ едно кратко врѣме освѣтли потъмнѣлото име на родолюбивия едно врѣме градъ Свищовъ, не сѫ значителни, нъ честьта която ни направихте, произвежда въ насъ не само една благодарность и явна признателность къмъ голѣмитѣ трудове които е положила „Дружба", въ защита на народнитѣ правдини, но прави ни още като публицисть да бъдемъ по внимателни къмъ дѣятелностьта, която „Дружба" трѣбва да покаже въ защита на сичко, което е свято, честно и полезно. За голѣма честь ще считаме ние почетното членство съ което се удостояваме, ако г да основателитѣ на „Дружба", продьлжаватъ да дѣйствуватъ съ същата рѣвность и чистосьрдечие, съ същата любовь и взаимно съгласие, какго сѫ дѣйствували до днесь. Отъ „Дружба" ние очакваме, не само възрождението на погрузнелия Свищовъ, но и велики подвиги, за честь и слава на цѣлото отечество. Благоразумнитѣ постѫпки на „Дружба", нека покажѫтъ на нейнитѣ мрачни гонители и врагове, че тя има благородна цѣль, че тя се ръководи отъ святи начала, че тя е основана да сѣе свѣтлина, миръ, правда и наука. Заслугитѣ на Дружба, ще останатъ зписани, съ добри въспоминания, ако трудовегѣ на нейнитѣ членове се удвоятъ и стремлението да се обединѫтъ идѣитѣ на цѣлото население, произведе ожидаемия резултатъ. Съ сѫщитѣ чувства отъ които е „Дружба" въодушевена, нека слѣдва своя пѫтъ и честьта да бъдемъ нейнъ почетенъ членъ, ще бъде за насъ единъ неоцѣнимъ даръ.

Като ненамираме по сгоденъ подаръкъ за „Дружба", то ний ѝ принасяме въ даръ за 40 лева разни книги и едно течение отъ вѣстника си, което ще испращаме до тогава, до гдѣто живѣе и „Дружба" и „Славянинъ".

Редакцията.

ОТГОВОРЪ.

Г-ну Г. Д. Попову учитель въ реалката Габрово.

Писамцето ви, както и статията ви „къмъ въпроса за нашето краснописание", врѣменно приехме, но за жалъ нѣма можемъ да испълнемъ молбата ви, както не е сторила това и редакцията на в. „Марица". Причината е че ако дадемъ да се нарежда статията ви така както е написана, то навѣрно ще станатъ голѣми погрѣшки, които за да се корегиратъ, трѣбва да се гледа на сѣка буква въ думитѣ какъ сте ѭ написали, а това е доста трудно. Вие като изобретатель на едно ново Българско правописание, най-добрѣ ще сторите да напишите единъ учебникъ по него и да го поднесете на учебния съвѣтъ, който се състави при Министерството на Просвѣщението. Ние правичко да ви кажемъ, съжеляваме грѣшнитѣ народни хиляди левчета, които ви са даватъ да испортвате народния ни езикъ и да го правите съвсемъ неразумителенъ съ смѣшното ви правописание. Ако се възгечтисате отъ тъзи севда, много по-умно ще постѫпите. Удивляваме са какъ ви са е позволило да испортвате въ самото училище народния ни езикъ! Вижда са че въ Габровската реалка нѣма контрола и тамъ може сѣкий да преподава по своему! . . . . .

Редакцията.

Редакторъ издатель Т. Х. Станчевъ

Русчукъ скоро-печатница на в. „Славянинъ."